

предъ буря, но свѣтло и зарливо — мирно испуска водъ тѣсенъ и дълъ облакъ, пакъ нагубе и се скрие въ лиловата му мъгла. Горния, тъмния край на прострѣния облакъ засвѣта като змии; блѣска ямъ е подобенъ на блѣса отъ ковано сребро. . . Но ето пакъ нахлунаха играючи дъги, — и весело, и величаво, също като че хвърляе, се издига силното свѣтло. Около пладѣе обикновено се поиваваатъ множество кръгли и свѣтли облаци, златно-сиви и съ мекки бѣли кръци. Подобни на острови, — расхвърляни по

таласа, изпълдахъ на баира и, намѣсто очакваната позната равнина съ дъбови дървета на дѣсно и низка черковница на далечъ, азъ видѣхъ съвършено други, непознати на менѣ мѣста. Въ краката ми вървѣше тѣсенъ долъ; гъсти основни дървета се въздигаха право на срѣща. Азъ се заприхъ музми, пооглѣднахъ се . . . „Е-хе!“ помислихъ си азъ, „че азъ съвсемъ не тамъ съмъ отишълъ: азъ твърдѣ на дѣсно съмъ азъ!“ и, самичка, като се чудяхъ на погрешката си, завчасъ се спуснахъ отъ баира. Изведнажъ ме дѣсна

на другия кътъ“, си мислѣхъ, „тамъ непременно щѣ има пакъ; — а азъ бѣхъ заобиколенъ на единъ верстъ!“

Азъ стигнахъ най послѣ до край лѣса, но тамъ нѣмаше никакъвъ пакъ: едни невоени, низки гъсталаци се растилаха предъ мене, а задъ тѣхъ далечъ, далечъ се видѣше пусто поле. Азъ пакъ се заприхъ. „Каква е тази работа? . . . Та на къдъ съмъ азъ?“ — Азъ азъ да спомоновамъ какъ и какъ ходихъ презъ дѣна. . . „Е! та това сѣ Параклискитѣ гъсталаци!“ извикахъ азъ най послѣ;

МАРИЯ АНТОАНЕТЪ ВЪ ТЪМНИЦАТА.

Въ такъвъ денъ азъ бѣхъ отишълъ веднажъ на довъ за глухари въ Черенскій округъ на Туеската губерния. Азъ намѣрихъ и напушкахъ много динякъ; напълената чанта

(за довъ) не милосърдно ми жилише рамото; но вече вечерната зора огасна, кога се рѣшихъ да се върна, хладниѣ бѣши захванаха да гъстѣятъ и да се разиваатъ въ въздуха, който още бѣше свѣтъ, но не осярнѣе вече отъ лучитѣ на зайдялото слънце. Чаруесто-чаруесто преминахъ дългата поляна отъ гъс-

неприятна, неподвижна влажностъ, също като че съмъ влѣзълъ въ зминикъ; висока, гъста, мокра трѣва се бѣлѣеше като мислъ въ долъ, бѣше нѣкакъ си мачно да се ходи по нея. Азъ по скоро искочихъ на другата страна и отидохъ въ осинака, като земахъ на лѣво. Прилепи вече хвърчаха надъ заспанитѣ му върхове, като се шукаха и треперѣха на сматно-ясното небе, бѣроа и на право прехвърна въ висинѣ възнесения дуганъ, като бѣроаше за въ гнѣздото си. „Ххъ, като излеахъ

„напстина! Ето това трѣба да е Сидневскія расталакъ . . . Та какъ съмъ дошелъ азъ тука? Тѣй далечъ? . . . Чудно! сега трѣба пакъ на дѣсно да заприхъ!“

Азъ тръгнахъ на дѣсно, презъ гъсталака. Между това нощта се приближаваше и растеше, като бунигъ облакъ, показваше ми се, наедно, съ вечерната пара отъ всахъ, даже отъ висината се извиваше тъмнина. Падна ми се една неотъпкана и обрасла пътека; азъ тръгнахъ по нея, като пооглѣдвахъ внимателно на-